

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Daniely Švecovej a JUDr. Milana Deáka v právnej veci žalobcov: **1. V.**, bytom N., **2. M.**, bytom N., **3. Z.**, bytom N., **4. K.**, bytom B., **5. B.**, bytom B., **6. Ing. M.**, bytom L., **7. RNDr. R.**, bytom H., **8. PhDr. R.**, bytom K., **9. J.**, bytom P., **10. J.**, bytom P., **11. L.**, bytom P., **12. G.**, bytom H., **13. J.**, bytom T., **14. A.**, bytom L., v dovolacom konaní zast. JUDr. P., advokátom, so sídlom L., proti žalovanému **L.**, v dovolacom konaní zastúpenému advokátom JUDr. J., so sídlom v B., o **vydanie nehnuteľnosti** vedenej na Okresnom súde L. sp. zn. 10C 208/1994, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 5. novembra 2008 sp. zn. 6Co 286/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a**.

Žalobcovia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania 677,81 € do rúk právneho zástupcu žalovaného JUDr. J., advokáta so sídlom v B., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Návrhom zo dňa 26. júna 1994 sa žalobcovia domáhali voči žalovanému vydania nehnuteľností zapísaných v pozemnoknižnej vložke číslo X., katastrálne územie a obec L. v

neskorších podaniach identifikované tak, ako sú v súčasnosti tieto nehnuteľnosti zapísané v katastri nehnuteľností s odôvodnením, že Vyhláškou Ministerstva zdravotníctva č. X., uverejnenej v úradnom liste, Vyhlášky ministra zdravotníctva o znárodnení prírodných liečivých zdrojov a kúpeľného majetku v O. okres R., zo dňa 17. decembra 1948, ktorou podľa zákona o znárodnení prírodných liečivých zdrojov a kúpeľov a začlenení a správe konfiškovaného kúpeľného majetku číslo 125/1948 Zb., boli znárodnené nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižnej vložke číslo X. Obce L. a to so všetkými budovami na nehnuteľnostiach postavenými a príslušenstvom kúpeľného majetku.

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcov, ktorým sa domáhali vydania nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. území L. zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. X.. Žalobcom 1./-14./ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania žalovanému vo výške 36.652,- Sk na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J.

Krajský súd na základe odvolania žalobcov rozsudkom z 5. novembra 2008 sp. zn. 6Co 286/2007 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobcom 1/ až 14/ uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 21.793,30 Sk a tieto spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet právneho zástupcu odporcu JUDr. J., so sídlom B, do troch dní.

Súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že obchodná spoločnosť J. nezanikla úmrtím člena spoločnosti M. jednak preto, že zánik (vymazanie) tejto firmy nebol vykonaný v registri Obchodných firiem, nebola vykonaná likvidácia spoločnosti a z konania zostávajúcich dvoch členov spoločnosti nevyplývala vôľa zániku spoločnosti, pretože nevykonali príslušné zápisy tak, ako je vyššie citované podľa ustanovení Obchodného zákonníka z roku 1875 (ďalej len Obchodného zákonníka) v § 9 a 19. V § 104 Obchodného zákonníka v ods. 3 je uvedené, že o právnom účinku zrušenia spoločnosti, vystúpenia alebo vylúčenia jednotlivých členov, platia ustanovenia obsiahnuté v § 9 a 12 Obchodného zákonníka.

Právne pomery spoločníkov navzájom upravuje ust. § 68 Obchodného zákonníka a to predovšetkým spoločenskou zmluvou, a pokiaľ táto neobsahuje ustanovenia o právnych pomeroch členov spoločnosti, platia ustanovenia hlavy druhej citovaného zákona.

V hlave štvrtej § 98 Obchodného zákonníka je upravený zánik spoločnosti a vystúpenie jednotlivých členov. Uvedené je, že verejná obchodná spoločnosť zaniká: 1. keď spoločnosť upadla v konkurz, 2. keď zomrel niektorý jej člen, jestliže nebolo zmluvne vymenené, aby spoločnosť s dedičmi zomrelého člena ďalej trvala a ďalšie spôsoby zániku.

Súd prvého stupňa ďalej nepovažoval žalobcov 1./-14./, právnych nástupcov po spoločníkoch obchodnej spoločnosti J., ktorej spoločnosti boli nehnuteľnosti znárodnené, za oprávnené osoby v zmysle zákona č. 87/1991 Zb., lebo nehnuteľností, ktorých vydania sa domáhali, nikdy nepatrili vlastnícky ich právnym predchodcom, ale patrili obchodnej spoločnosti J., ktoré boli aj znárodnené, a preto návrh navrhovateľov zamietol, keďže nebol splnený jeden zo základných predpokladov na uplatnenie ich reštitučného nároku podľa zákona č. 87/1991 Zb.

Odvolačný súd po preskúmaní postupu okresného súdu dospel k záveru, že tento pri hodnotení dôkazov dôsledne vychádzal z ustanovenia § 132 O.s.p., a jeho závery sú správne. Podľa § 64 Obchodného zákona k platnosti spoločenskej zmluvy nebolo treba vystavenie listiny ani inej formality. Preto je možné považovať za správny záver okresného súdu, že ak nedošlo k zmene v registri firiem týkajúcich sa tejto verejnej obchodnej spoločnosti, nebola tu vôľa, aby došlo k jej zániku, ale naopak svedčí to záveru okresného súdu o tom, že dedičia po M. L. pokračovali v činnosti tejto firmy a firma naďalej existovala. Ďalej krajský súd považoval za správny aj záver okresného súdu o tom, že nebol zánik firmy uvedený, resp. zapísaný v zozname obchodných firiem, a preto ak sa v ňom ďalej uvádzala táto spoločnosť, voči tretím osobám platili tieto zápisy v zmysle § 9 Obchodného zákona. Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

Krajský súd proti svojmu rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. pripustil dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Zásadný právny význam svojho rozhodnutia krajský súd videl v posúdení otázky zániku verejnej obchodnej spoločnosti v zmysle základného článku XXXVII. z roku 1875, a to či úmrtím niektorého člena verejnej obchodnej spoločnosti dochádza k jej zániku bez ďalšieho, t.j. bez toho, aby došlo k jej výmazu zo zoznamu firiem.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1./ - 14./. Navrhli napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.). Namietali, že považovanie firmy J. za právnickú osobu je nesprávnym názorom, ktorý nemá opodstatnenie v tom čase platnom práve a je skutkovo a právne mylný. Pôvodná firma J. bola totiž vo firemnom registri zapísaná ako otvorená obchodná spoločnosť, pričom jej správanie sa riadilo ustanoveniami býv. Obchodného zákona, zák. čl. XXXVII./18X. V zmysle § 68 citovaného zákona, sú pre právne pomery spoločnosti smerodajné predovšetkým ustanovenia spoločenskej zmluvy. Pokiaľ túto spoločnosť tvorili traja bratia M., B. a J. bola uvedená zákonná podmienka splnená. Problém nastal v danom prípade v roku 1942, kedy člen spoločnosti a to M., zomrel. Tu považovali za potrebné poukázať na skutočnosť, že smrťou M. sa verejná obchodná spoločnosť zrušila, nakoľko zostávajúci bratia zomrelého M. a to B. a J. už netvorili obchodnú spoločnosť v zmysle obchodného zákona. Nesprávny je teda právny názor odvolacieho súdu, ktorý poukazoval a odvolával sa na ustanovenia publikácie „Nástin súkromného práva platného na Slovensku a Podkarpatskej Rusi“, nakoľko v danom prípade tieto vzťahy upravoval už spomínaný Obchodný zákon z roku 18X. Zdôraznili, že v hlave VI., konkrétne v § 98 citovaného obchodného zákona, je výslovne, taxatívnym spôsobom uvedené, kedy sa verejná spoločnosť zrušuje. Medzi týmito dôvodmi v bode 2) tohto paragrafu sa výslovne uvádza, že verejná spoločnosť sa zrušuje, ak zomrie niektorý jej člen a ak nebolo vymienené zmluvou, aby spoločnosť s dedičmi zomrelého ďalej trvala. Tento paragraf zvýraznili z toho dôvodu, že v ich prípade takáto situácia nastala, na základe ktorej sa verejná spoločnosť zrušila. Poukázali aj na § 100 Obchodného zákonníka, ktorý fakultatívne upravoval spôsoby zrušenia verejnej spoločnosti.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalobcovia 1./-14./ nie sú oprávnenými osobami v zmysle reštitučného zákona, a preto navrhol dovolanie zamietnuť a priznať mu trovy dovolacieho konania na účet jeho právneho zástupcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), vychádzal z toho, že podaný opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) že dovolanie nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V prejednávanej veci sa dovolací súd zaoberal len právnou otázkou zásadného významu, za ktorú odvolací súd označil „posúdenie otázky zániku verejnej obchodnej spoločnosti v zmysle základného článku XXXVII. z roku 1875, a to či úmrtím niektorého člena verejnej obchodnej spoločnosti dochádza k jej zániku bez ďalšieho, t.j. bez toho, aby došlo k jej výmazu zo zoznamu firiem.“

Právnu úpravu verejných (obchodných) spoločností na Slovensku v tom čase obsahoval Obchodný zákon - zákonný článok XXXVII. z roku 1875 (ktorý platil až do konca roku 1950, kedy bol zrušený ust. § 568 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb.)

Podľa § 64 Obchodného zákonníka verejná obchodná spoločnosť, vzniká, keď dve alebo viac osôb obchodný závod pod spoločnou firmou s neobmedzenou a solidárnou zodpovednosťou provozujú. K platnosti spoločenskej zmluvy nie je treba ani vystavenie listiny, ani inej formality (pozri č. 1606/1903).

Verejná (obchodná) spoločnosť, vytvorená podľa § 64 a nasl. mohla nadobúdať práva, záväzky, vlastníctvo k nehnuteľnostiam a mohla viesť spory ako účastník konania (viď § 63 Obchodného zákona). Z toho nepochybne vyplýva, že bola subjektom práva a nositeľom hmotnoprávnej i procesnoprávnej subjektivity. Okrem verejnej (obchodnej) spoločnosti, zriadenej podľa § 64 a nasl. Obch. zák., v ust. § 62 bola obsiahnutá úprava aj príležitostných (obchodných) združení na realizáciu "jedného alebo viac obchodov na spoločný zisk alebo stratu", ktorým zákon explicitne neposkytoval status verejných (obchodných) spoločností podľa § 64 Obch. zák., keď v ust. § 63 vylučoval vo vzťahu k nim použitie ustanovení, vzťahujúcich sa na verejné (obchodné) spoločnosti. Rozdiel medzi nimi spočíval nielen v ich posudzovaní ako subjektov práva (príležitostné "obchodné" združenie nemalo postavenie subjektu práva, či už z hmotnoprávneho alebo procesného hľadiska), ale aj v tom, že pokiaľ "majetok člena príležitostného združenia daný k účelom spolčenia" zostal vždy vlastníctvom člena (porovnaj rozhodnutie K. č. G. 17/1914), potom vnesený majetok členom spoločnosti pri vytvorení spoločnosti podľa § 64 a nasl. Obch. zák. prešiel vždy do vlastníctva spoločnosti ako takej (porovnaj ust. § 69 Obch. zák.). To isté platilo aj vo vzťahu k majetku nadobudnutého spoločnosťou v priebehu jej trvania. Členovi spoločnosti patril vždy iba majetkový podiel v peniazoch "na obchodoch" spoločnosti alebo na veciach v jej vlastníctve (porovnaj ust. § 84, § 85, § 95, § 98 a nasl.) vo forme zisku. Majetok verejnej (obchodnej) spoločnosti nebol totožný so súkromným majetkom jednotlivých spoločníkov Spoločník takejto spoločnosti, resp. jeho právny nástupca nie je oprávnenou osobou podľa § 3 zákona č. 87/1991 Zb., nakoľko nespĺňa základnú podmienku tam uvedenú, t.j. aby jeho (vlastnícky jemu patriaca) vec prešla do vlastníctva štátu (R 64/1994).

V § 98 je upravený zánik spoločnosti a vystúpenie jednotlivých členov. Uvedené je, že verejná obchodná spoločnosť zaniká: 1. keď spoločnosť upadla v konkurz, 2. keď zomrel niektorý jej člen, jestliže nebolo zmluvne vymenené, aby spoločnosť s dedičmi zomrelého člena ďalej trvala a ďalšie spôsoby zániku.

Zákon upravoval zánik spoločnosti v prípade jej upadnutia v konkurz a smrti jej člena. Smrť spoločníka spôsobovala jej zánik iba v prípade ak spoločníci nedohodli niečo iné. Mohli tak urobiť v čase založenia spoločnosti, ale aj v priebehu jej existencie. Právna úprava to nevyklúčovala. Obchodný zákonník nemal osobitné ustanovenia pre formu zmluvy, preto platila všeobecná súkromnoprávna zásada, že zmluvu možno uzavrieť akoukoľvek formou,

teda písomne, ústne i konkludentne. To platilo i pre zmenu spoločenskej zmluvy ohľadom jej existencie po úmrtí člena spoločnosti.

V danom prípade 15.9. 1908. J., M., B. a mladší J. uzavreli zmluvu o zriadení verejnej obchodnej spoločnosti pod názvom „J.“. O tejto obchodnej spoločnosti je záznam v zozname obchodných firiem, ktoré viedli sedrie, v danom prípade išlo o register spoločenských obchodných firiem na Krajskom súde v Žiline. Dňa 17.10.1922 bol urobený záznam o tom, že uvedená spoločnosť bola vytvorená z osobnej obchodnej spoločnosti a „vzala počiatok“ 17.9.1908. Z uvedeného registra ďalej vyplýva, že po úmrtí spoločníka J. sa 18.mája 1923 vymazuje jeho spoločenstvo,. Spoločnosť existovala aj následne, o čom svedčia zápisy z roku 1934 (výmaz dodatku mladší pri členovi J.), 1948 (uvalenie národnej správy na spoločnosť).

Pokiaľ v tejto súvislosti navrhovatelia tvrdia, že úmrtím člena spoločnosti, M. v roku 1942 zanikla obchodná spoločnosť J., pretože zostali už len dvaja spoločníci, J. a B., je pravda, že v Zmluve z roku 1908 sa nič nedojednalo v prípade úmrtia jedného z členov spoločnosti, stále však zostali dvaja členovia spoločnosti a tak, ako je vyššie citované v § 64 verejná obchodná spoločnosť vzniká, keď aj dve alebo viac osôb vykonávajú spoločnú činnosť. Táto skutočnosť vyplýva aj z vyššie citovaných listinných dôkazov, ďalej dedičských konaní po neb. J. a M. L.. Pokiaľ by úmrtím M. v roku 1942 firma zanikla, predmetom dedičského konania by bol konkrétny spoluvlastnícky podiel v nehnuteľnostiach patriacich firme, zapísaným v pozemnoknižnej vložke číslo X.. Navyše tak, ako tvrdí aj odporca, v registri obchodných firiem v roku 1942 nebol vykonaný zápis o úmrtí ďalšieho člena spoločnosti, M., prípadne zápis o zániku firmy ako takej, čo by malo účinky voči tretím osobám, napr. štátu v prípade pristúpenia k znárodneniu v roku 1948. Pokiaľ navrhovateľ v pôvodnom návrhu tvrdil, že podľa Zmluvy z roku 1908 verejná obchodná spoločnosť J. bola utvorená ako podielovým občianskoprávnym spoluvlastníctvom fyzických osôb - jednotlivých členov spoločnosti a v dedičskom konaní po neb. M. L. z roku 1944 bolo uvedené, že mu patril z nehnuteľností v L. zlomok vyjadrený vlastníckym podielom na majetku spoločnosti, nie je pravda, pretože ako už vyššie súd uvádza v pozostalostnom konaní po neb. M. L. boli prejednané nehnuteľnosti v katastrálnom území L. len v pozemnoknižnej vložke číslo 8, nie aj v pozemnoknižnej vložke X.. Naopak bol prejednaný podiel patriaci nebohému hnutelných a nehnuteľných vecí firiem: J. Jednoznačne nešlo o občianskoprávne podielové spoluvlastníctvo fyzických osôb, jednotlivých členov spoločnosti, ale o majetok

spoločnosti, obchodnej firmy ako takej, pretože táto aj uvedené nehnuteľnosti v pozemnoknižnej vložke číslo X. kupovala.

Spoločnosť nadobudla nehnuteľnosti vedené v pozemnoknižnej vložke číslo X. obec L. v roku 1915. Členovi spoločnosti patrili vždy iba majetkový podiel v peniazoch „na obchodoch“ spoločnosti, alebo na veciach v jej vlastníctve vo forme zisku. Napr. v § 85 citovaného Obchodného zákonníka je uvedené, že zisk alebo strata rozdelí sa medzi spoločníkov podľa hláv, zisk sa pripíše k podielu jednotlivých spoločníkov na majetku spoločnosti, strata sa však od neho odpíše.

Ako vyplýva zo Zmluvy z roku 1908 o vzniku obchodnej spoločnosti je v nej uvedené, „že v dôchodku nášho finančného podniku a v jeho tak privátnych jako i vo všetkých verejných ťarchách od dnešného dňa účastnení budeme v nasledovnom pomere, a to síce J. starší 40 %-nou, M. 15 %-nou, B. 30 %-nou a J. mladší 15 %-nou zo sta“. V dedičskom konaní po neb. M. L. prešiel na jeho dedičov, synov, jeho podiel patriaci z hnutel'ných a nehnuteľných vecí firmy: J..

V danom prípade preto smrťou M. v roku 1942 spoločnosť nezanikla, existovala až do jej prevzatia štátom.

Z uvedených dôvodov považoval najvyšší súd republiky napadnutý rozsudok krajského súdu za vecne správny, a preto podľa § 243b ods. 1 O. s. p. dovolanie žalobcov zamietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom, ktorý úspech nemali (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou (pozri napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. februára 2008 sp. zn. 2 Cdo 236/2007, z 13. októbra 2008 sp. zn. 3 Cdo 196/2008) vzal zreteľ k tomu, že právny zástupca žalovaného zastupoval tohto účastníka už v konaní pred oboma súdmi nižšieho stupňa. Dovolací súd preto pri rozhodovaní o výške trov právneho zastúpenia nepriznal žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia aj za úkon právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom

(§ 14 ods. vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ďalej len „vyhláška“).

Žalovanému tak miesto požadovanej náhrady trov dovolacieho konania za tri úkony priznal iba náhradu trov dovolacieho konania za dva úkony právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia z 28.apríla.2009 a účasť na pojednávaní dňa 31. marca 2009, pričom odmenu advokáta určil pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky, podľa ktorého výška tejto odmeny je 1/13-ina výpočtového základu. Za právny úkon vykonaný v roku 2009 základná sadzba tarifnej odmeny predstavovala sumu 53,49-€ v roku 2009, sumu 55,49-€ v roku 2009.túto súd v zmysle § 16 ods. 1 písm. d/. krátil o 1/2. tj. 27,X.-€. Ku každému úkonu právnej služby v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky prináleží režijný paušál vo výške 1/100-iny výpočtového základu, ktorého výška v roku 2009 bola 6,95-€ a v roku 2010 7,21- €. Podľa § 15 písm. a/ v spojení s § 16 ods. 4 vyhlášky a zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách priznal dovolací súd žalovanému náhradu cestovného jeho právneho zástupcu za cestu na pojednávania pred Krajským súdom v Bratislave zo sídla jeho advokátskej kancelárie z B. do Bratislavy a späť dňa 31.3. 2010. Právny zástupca odporcu použil osobné motorové vozidlo zn. S. ečv. X., ktorého priemerná spotreba motorovej nafty predstavuje 6,4 1/100 km pri ubehnutých 2 x 460 km pri priemernej spotrebe 6,4 1/100 km motorovej nafty a cene 1 litra pohonnej hmoty 1,080- € predstavuje náhrada za použité pohonné hmoty 63,59-€ (2 x 460 km x 6,4 1/100 km x 1,080- €/l) a náhrada za použitie motorového vozidla pri služobnej ceste v zmysle §7 ods. 1,2 zák. č. 283/2002 Z.z. je 0,183 €/km.x 2 x 460 km = 168,36-€ spolu 231,95-€ . K tejto odmene priznal dovolací súd podľa §17 ods. 1 vyhlášky náhradu za stratu času dňa 31.03.2010 vo výške 264,44-€ (22 polhodín x 12,02-€) a § 18 ods. 3 vyhlášky DPH 18,13-€, spolu teda priznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 609,92- €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný .

V Bratislave 31. marca 2010

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Hrčková